

NICOLAE COANDE

Rău de Românie

Nu îmi place Româniilor. Viața ei de moluscă.
Nu îmi plac miliardarii ei falși. Banii lor calpi.
Nu îmi plac judecătorii ei severi. Sentințele lor triste.
Nu îmi plac oamenii ei secreți. Secretele lor dure.
Nu îmi plac oamenii ei cultivați. Nu cultivă decât dispreț.
Poeții ei turnători. Tot ce-au turnat. De-ar ști mamele lor.
Nu îmi plac popii ei afumați. N-a mai rămas nimic neafumat.
Geamurile ei sparte. Au spart tot ce se putea sparge.
Nu-mi place că toți vor o viață mai bună și emigrează
din proasta asta.

Nu-mi plac cei care mai rămân pe aici.
Nici nu știi ce e mai bine – să rămii sau să pleci.
Nu-mi place că mă tot gândesc la șoarecii
Din grădina noastră națională. La pisicile care nu-i mai
mănîncă.

La copiii pitici pe care îi crescăștia de la o vreme.
La poveștile scrise pentru roboți. La cititorii tot mai debili.
Măi, citiți dracului ceva.
Muzica ei populară teatrul ei ieftin mallurile pline de grași.
Sărăcia ei pe o sută de ani festivalurile ei triste.
Decorațiile ei false.
Chiar nu îmi place ce gândesc despre ea. Dar trebuie spus asta.
Nu mai am dinți în gură dar trebuie să spun asta.

Rău de Româniilor.

Singurul pe pământ

Noapte bună, draga mea, de fapt el nu a înviat cum tot o
țin ziarele
Pentru că nici n-a murit asta o știu și dușmanii lui care
nu sînt puțini
Ca la un stadion cînd dă pe dinafară și atunci se ridică la cer
De fapt așa a fost și atunci dar s-a interpretat eronat
Ignoratio elenchi ar spune bătrînii dar ia-i pe bătrîni de
unde nu-s
Îți spun pentru că știu asta am fost acolo și lucrurile au
stat chiar invers

Oamenii aceia s-au dus deodată ridicați de un vînt
Ca o parașută care a pornit invers
Iar el îi privea cum se făceau tot mai mici
Cîțiva pantofi au căzut de sus să fie martori la ridicare
Unii ar spune abducție dar nu credem noi în teoria
extraterestrilor
Asa a rămas el singurul pe pământ lîngă grămada de
umblători

Istoria e uneori tristă nu mai sînt oameni s-o scrie
De aceea totul este pe dos
El aici jos noi aici sus unde nimeni nu știe cum am ajuns
Și cui folosește că ne-am înălțat
Toți visăm o coborîre care va fi o dată grozavă
La singurul de pe pământ care poate încă ne-așteaptă.
De aceea vezi mîna lui dreaptă cum ține între degete
Scara pe care am putea reveni
Cînd cerul unde stăm înghesuieți azi se va plictisi.

Nu este simplu

Asemenea unui bătrîn care se uită înapoi la viața lui
și nu poate indica momentul exact cînd a îmbătrînit
Un copac care nu știe cît este de înalt
Nepăsător la topoarele care îl înconjoară
Îți pot spune că există un ceas cînd știi că lumea ta e pierdută
iar vorbele frumoase nu au de-a face cu
Oglinda care arată adevărul – sîngele curge mai încet
Ochii nu mai percep distanța dintre o carte și alta
O coroană sub care se adăpostesc păsări de noapte
Un pluton de inimi așezate cu spatele la zid
Umbra lor atinge puștile îndreptate amenințător
Un deget de femeie pe trăgaci o mîină frumoasă
Nu este așa simplu să pleci
Nu înțelegi de ce să rămii.

Pecete pe pâine

Anei Andrei, în semn de salut

Sînt cîțiva zei în oraș, iubito, dar tu știi asta deja
Ești profesoară și chiar dacă ei se ascund le simți răsuflarea
Au băut tot ce se putea bea și acum își beau răsuflarea
În vreme ce trec pe la stop sub privirile disprețuitoare
Ale trecătorilor – fiți trecători le spun ei
Dar oamenii buni clatină din cap aștia sunt duși spun
Și o femeie miloasă încearcă să le dea pâine
Dar pâinea fuge de ei cu piciorușe mici de gîndac
Iar ei cu mișcări lente pun pecete pe pâine
Pentru cei care o vor culege de jos
Și atunci o femeie le culege exact vorbele de pe buze
Ce-a mai rămas din lumea asta în care nimeni nu are pecete
Doar colții și-i înfig în coaja de pâine pe care a scris cineva
Luați, mîncăți-ne, noi pentru asta am trecut pe aici.
Ești profesoară, desigur, și înțelegi mai ușor asta.

Eu sînt toate numele din poezie

Eu sînt toate numele din poezie
după ce cuvintele au distrus vechea înțelegere
asemenea unei femei care și-a dorit
toată puterea odată dezbrăcată
iar acum tot ce vreau e să mă plimb
pe o stradă-n Viena
unde mă așteaptă o cafea și un suris poate
sau poate indiferența unora îngropați în seifuri
dar asta nu mă miră și nu-mi stîrnește indignarea
îmi plac oamenii așa cum sînt
cei reci precum că sînt reci
cei calzi precum că s-au născut pentru bucurie
eu sînt și unul și altul toate numele din poezie.

Noaptea este pentru filozofie

Noaptea este pentru filozofie dar mă trezesc căutînd
un braț de femeie
Așa cum printre stelele neplouate aș căuta soarele
Un animal puternic care face dragoste cu el însuși
După ce a scăpat de latura sa feminină și de vocația
de a naște

Noaptea este pentru iubire dar mă trezesc întinzînd
mîna după

Operele alese ale unui gînditor care nu a cunoscut
dragostea

Un sentiment care i-ar fi înrobit gîndirea și apăsător umerii
Nimic nu este diferit în gesturile astea și totuși
Altădată noaptea era pentru un cuvînt care nu și-a închipuit
Că va intra într-un dicționar și va rămîne acolo.
Eram tineri ne iubeam și nu aveam habar
Cum a spus un poet mai bătrîn
Nu exista filozofie iar soarele era o broscuță în gura
unei fîntîni mici.

Din gura ei am băut noi și acum sîntem lotusul care nu uită.

Rugby

Asfințește dar încă sîntem pe teren forța este cu noi
Cineva aprinde o torță soarele se face un nod
Bucăți din el ajung pe capetele în alergare
Jucăm cu flăcări pe umeri cineva cheamă pompierii
Gazonul e verde sub pași se deschide o trapă
Din pămînt iese un cîine limba lui neagră ne spală pe toți
Nu mai mergem la dușuri partida continuă
Femeile noastre ne-așteaptă acasă masa e gata cuțitul
cere o jertfă

Alergăm cu o pâine în mînă prin noaptea care se lasă
Cerul e roșu mîinile albe
Vocile noastre spun rugăciunea
Doamne, lasă-ne să câștigăm această partidă
Tu care învingi zi de zi
Noaptea asta e-a noastră
Tribuna e goală cineva ne face un semn
Încolonați mergem cumînți spre victorie.

Singurul pe pămînt

Noapte bună, draga mea, de fapt el nu a înviat cum tot
o țin ziarele
Pentru că nici n-a murit asta o știu și dușmanii lui care
nu sînt pușini
Ca la un stadion cînd dă pe dinafară și atunci se ridică
la cer
De fapt așa a fost și atunci dar s-a interpretat eronat

Ignoratio elenchi ar spune bătrînii dar ia-i pe bătrîni de
unde nu-s

Îți spun pentru că știu asta am fost acolo și lucrurile au
stat chiar invers

Oamenii aceia s-au dus deodată ridicați de un vînt
Ca o parașută care a pornit invers
Iar el îi privea cum se făceau tot mai mici
Cîțiva pantofi au căzut de sus să fie martori la ridicare
Unii ar spune abducție dar nu credem noi în teoria
extraterestrilor

Asa a rămas el singurul pe pămînt lîngă grămada de
umblători

Istoria e uneori tristă nu mai sînt oameni s-o scrie
De aceea totul este pe dos
El aici jos noi aici sus unde nimeni nu știe cum am ajuns
Și cui folosește că ne-am înălțat
Toți visăm o coborîre care va fi o dată grozavă
La singurul de pe pămînt care poate încă ne-așteaptă.
De aceea vezi mîna lui dreaptă cum ține între degete
Scara pe care am putea reveni
Cînd cerul unde stăm înghesuși azi se va plictisi.

Filmul strălucitor în care joc

Eu cuceresc cetatea inexpugnabilă și tot eu o apăr cu
pieptul plin de mînie
Sînt sabia dreptății și balanța iertării laptele milei care
paște-n deșert
Sînt mîna care ucide și mîna care îți aduce flori de nu-
mă-uita

Eu te trimit în Hades și eu îmi amintesc de tine în
balcoanele mafiei olimpice

Eu sînt atletul mulțumirii de sine care coboară în apele
Styxului

Să facă o baie cu zeița îndrăgostită de țestele morților
Cu puțin curaj îi îmblînzesc șerpilor din părul în care mă
instalez

Eu îți țintesc capul prietene și eu îmi scot glonțul din
tîmplă

Din el îmi fac un fluier pe care îl dăruiesc celor ce
scapă

Cu aceste mîini lipsă lăsate pe cîmpul de luptă
Unde poezii tineri agită stafia egalității absolute cu
heroină în vene

În blocul unde administratorul montează repartitoare
pentru consumul legal.

În blocul unde administratorul montează repartitoare
pentru consumul legal.

Cu acest fluier care bîntuie Europa scriu un testament
liniștit

În micul petec de matrix ce mi s-a dat.

Goat brain

N-am ajuns artist multichanel jongleur de e-books
podcasturi netflix

Priap al emisiunilor unde îmi țin pantofii pe mese și
Puținele idei în congelator

Dar uite chiar acum trece șacalul prin casele voastre
Aruncă o privire-năuntru nu e nimic de furat dar
viețile voastre

Sînt deja de colecție

Mărunțșuri de care mai tîrziu te descotorosești

Un fast-food al minții care-ți golește voința din mațe

Unde comanzi goat brain și ți se aduce capul tatălui tău

Bătrînul care te-amenința cu degetul și te lovea cu coada
Altfel n-ai fi ajuns departe futut agent literar

În Midtown Manhattan unde ai nevoie de labe puternice
Ca să te cațări pe geamuri de sticlă

În camere unde se vinde se cumpără se listează faima
la negru

Rege peste coperte aprinzi un trabuc comanzi o fasole
Ceri pipota broaștei țestoase ocrotite de lege

E ziua iertării e noaptea-n pahare de whisky

Dar în suburbii nu departe de-aici Jack Spintecătorul
te-așteaptă.

Și creierul tău îi place cuiwa.

